

syn, de Krav, der bør stilles til den nationale Statsscene, taler i alt Fald derfor.

Det, der i Øjeblikket efter min Opfattelse først og fremmest maa fremhæves i Anledning af dette Lovforslag, er, at vi trænger til en ny Direktion for Teatret. Den Direktion, vi har, har ikke arbejdet med de Midler, som er til Stede. Den har desuden fordrevet saa betydningsfulde Kunstnere som f. Eks. Fru Bloch og Hr. Reumert, og det kan ikke blive ved at gaa videre paa den Maade, idet vi hører, at adskillige andre Kunstnere vil forlade Teatret; og det er vel ikke udelukkende af Pengehensyn, det haaber jeg i alt Fald ikke for Kunstnernes Vedkommende. For det andet trænger vi absolut til flere Øvelsessale, til nyt Maskineri og formodentlig ogsaa til en Omformning af Lønningsforholdene. Vil man betrygge Teatrets Fremtid og aabne de bedste Chancer for en bedre Udvikling af det kongelige Teater, forekommer det mig, at Dobbeltscene-Projektet er Vejen, man skal gaa. Jeg vil anbefale, at man i Udvalget tager dette op til alvorlig Overvejelse, og jeg vil endvidere mene, at det med Hensyn til dette vilde være rigtigst, at man skred til Udbydelsen af en Konkurrence, da det ingenlunde for mig er givet, at det Projekt, der har været udarbejdet paa Foranledning af Ministeriet, netop skulde være det allerbedste.

Søren Svendsen: Det ærede 9de Medlem for Hovedstaden (A. C. Meyer) udtalte i Gaar, at det kongelige Teater var Statens Smertensbarn, og deri tror jeg, det ærede Medlem har Ret. Det har staaet paa Dagsordenen i al den Tid, jeg har siddet her i Rigsdagen. Jeg erindrer, at for 20 Aar siden har blandt andre ogsaa det samme ærede Medlem for Hovedstaden og jeg diskuteret den Sag i Folketinget, og jeg antager for øvrigt, at vi begge to staar paa det samme Stede og har det samme Syn paa Sagen nu, som vi havde den Gang. Jeg i hvert Fald har ikke faaet andet Syn paa Teatret, end jeg havde for 20 Aar siden. Den Gang som nu fandt jeg det uforsvarligt, at man af Statskassen skal ofre saa store Beløb som 1.000 Kr. hver Aften, der spilles, for at holde det kongelige Teater gaaende. Det mener jeg ikke at kunne forsvare at være med til. I hvert Fald vil jeg gerne bidrage til, at denne Udgift kan nedsættes betydeligt, men jeg tvivler om, at det vil kunne ske, saa længe det skal gaa under Statsdrift. Det er en dyr Drift ikke alene i dette

Forhold, men i saa mange andre; Privatdrift er som oftest langt billigere. Det er derfor meget mistrøstende at se, at i disse Aar, hvor Teatret, saa vidt man kan skønne, næsten har været overfyldt hver eneste Aften, hvor man Gang paa Gang har kunnet se den røde Lygte ude, og hvor Billetterne er solgte til forhøjede Priser, vokser Underskuddet alligevel Aar for Aar. Der maa da være noget galt paa Færde der. Jeg tror dog ikke, der er nogen Udvej til at komme bort fra det, saa længe Staten skal drive det kongelige Teater, og derfor vilde jeg ønske, man kunde komme til det Resultat, at man forærede Teatret til København f. Eks. Det er jo dog væsentligst Københavnerne, der har Udbyttet og Nytten af Teatret. Lad dem saa faa det med Repertoiret og hele Herligheden; saa tror jeg, det vilde kunne drives saaledes, at det kunde svare sig. Staten, mener jeg, har ydet saa stort Tilskud til Kunsten, som det med Billighed kan forlanges af os, naar vi giver Afkald paa den Kapital, vi har staaende deri, og alle vore Rettigheder; lad det gaa med alt sammen. Saa kan Staten muligvis stille saadanne Betingelser eller i hvert Fald have saa meget Indseende med Teatrets Drift i Fremtiden, at den i nogen Maade kunde paatale og faa overholdt de Krav, der bør stilles til en Statsscene i København. Eller lad os leje det ud til Folk, som har Forstand paa at drive Teatervirksomhed, for en meget billig Pris. Det tror jeg vilde være at foretrække, og jeg er derfor bange for, at det Lovforslag, her foreligger fra den højtærede Minister, ikke vil være i Stand til at raade Bod paa Forholdet. Nu skal vi ikke alene have eet kongeligt Teater, men hele tre Theatre. Der er blevet sagt til mig: Du er selv medskyldig i, at det Lovforslag er fremkommet her, da du er gaaet ind paa Købet af Casino. Jeg skal hertil sige, at jeg har i Finansudvalget givet min Tilslutning til eller i hvert Fald ikke villet modsætte mig, at Staten købte Casino, men jeg forbeholdt mig fuld Frihed med Hensyn til, hvorledes jeg vilde stille mig til dets fremtidige Brug. Det blev fremhævet — og det er vist ogsaa rigtig —, at Købet af Casino ikke vilde være forbundet med noget som helst Tab. Selv om vi slet ikke vil benytte det til at drive Teater i, kan det, hvis Rigsdagen kommer til det Resultat, at den ikke vil ofre de Millioner, her foreslaas til Omdannelsen, afhændes igen uden Tab, ja, maaske endog med Fortjeneste. Af disse Grunde har